

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Μουσική των ανέμων

ΚΥΡΙΑΚΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

^η Μουσική
των ανέμων

η μυστική μουσική της όστριας

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΑΝΕΜΩΝ

Η μυστική μουσική της όστριας

Συγγραφέας: Κυριάκος Δ. Παπαδόπουλος

ISBN: 978-9963-673-46-9

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή η μετάδοση του βιβλίου ή μέρους του με οποιοδήποτε μέσο και σε οποιαδήποτε μορφή χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Μια έκδοση της

Κυριάκου Μάτση 1, 6ος όροφος,
1082 Λευκωσία, Κύπρος

Τηλ.: (357) 22 765 999, Φαξ: (357) 22 765 909

www.power-books.net

Περιεχόμενα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το μοναχικό σπίτι.....	9
Η Καυκάλα.....	17
Επικίνδυνη κατοίκηση.....	25

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Δυο φίλοι απ' τα παλιά.....	33
Ο εφιάλτης.....	39
Η Ρουφήχτρα.....	43
Οι θαλασσινές σπηλιές.....	49
Μια περιεργη εξαφάνιση.....	61

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Οι μελισσοφάγοι.....	79
Μια συζήτηση.....	87
Κλειστή υπόθεση.....	93
Παραμύθια της Χαλιμάς.....	99
Η βασιλοπούλα του μυστηρίου.....	107
Ένας εφιάλτης και μια καταγίδα.....	111
Η οδός Ζικ-Ζακ.....	121
Η μεγάλη έκρηξη.....	129
Η βασίλισσα των ανέμων.....	135
Οι πρωταγωνιστές του παραλόγου.....	151

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Ο χορός των κεραυνών.....	165
Η λέσχη του Γέρου.....	179
Σεντόνια βαμμένα κόκκινα.....	189
Η μέρα μετά την καταγίδα.....	197

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Το πάρτι των αρχόντων.....	207
Η νύχτα των Χριστουγέννων.....	223
Έρχομαι, αγάπη μου.....	245

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Πρέπει να τους σταματήσεις.....	255
Οι βατραχάνθρωποι.....	265
Η σκέψη μου είναι μαζί σου.....	271
Σε περιμένω.....	281

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Οι αλκυονίδες μέρες.....	289
Και τότε η σπηλιά έλαμψε.....	295
Η σούπα του γέρου.....	307
Η Αντένα.....	313
Τα κίτρινα ανθρωπάκια.....	319

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Ο κατάλογος του υπαστυνόμου.....	325
Μουσικές έρωτος.....	331
Παζάρεμα ή εκβιασμός.....	339
Απόσπασμα από το ημερολόγιο.....	343
Σοφοί και ωραίοι άνθρωποι.....	347
Απόσπασμα από το ημερολόγιο.....	351
Η επιστροφή του χειμώνα.....	357

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Η επιτυχία του ρίσκου.....	359
Φιλί αρμυρό σαν θάλασσα.....	363
Καλύτερα στην κόλαση.....	367
Νερό που μύριζε πετρέλαιο.....	371
Κοιμάσαι μαλάκα;.....	373
Κοσμοσυρροή στην Καυκάλα.....	379
Το ιερό των ιερών.....	387
Η πυρκαγιά.....	391
Το ραντεβού του θανάτου.....	395
Ο χορός του θανάτου.....	399
Το ξύπνημα της Αντένας.....	405
Η εξαφάνιση της Καυκάλας.....	109
Επίλογος.....	413

*Έσκυψε ο ουρανός και χάιδεψε το αφρισμένο κύμα
ο βράχος έγινε η καρδιά κι η θάλασσα το αίμα
και μουσικές αγέρωχες ο άνεμος σκορπούσε
καθώς μες τα μαλλιά σου έπαιζε και σε γλυκοφιλούσε.*

*Κι εκεί στη σκοτεινιά του νου και του αιδέρα
μαγεύει σε η αγάπη μου κι η μουσική του αγέρα.
Στον έβδομο ουρανό οι άνεμοι σε παίρνουν
ύπνο ανάλαφρο, γλυκό, τα κύματα σου φέρνουν.*

*Φωτιά ανάβει ο ουρανός και ο Θεός φοβάται
ωσάν απόκοσμο δερικό ο ουρανός βρυχάται.
Κι εσύ ατάραχη, αγέρωχη τον άνεμο αγκαλιάζεις
αιθέριες ακούεις μουσικές κι όλο αγάπη στάζεις.*

Το μοναχικό σπίτι

Λίγο πιά πέρα από την αρχαία πολη του Κουρίου, εκεί όπου ο υπεραστικός δρόμος της Πάφου φτάνει σχεδόν απάνω στη θάλασσα, υπήρχε κάποτε ένας μικρός δρόμος, ξεχασμένος κι ανύποπος. Ξετυλιγόταν σαν φίδι ανάμεσα σε δάμνους και βράχια. Μερικά μέτρα πιο κάτω άνοιγε στα δυο σαν γλώσσα οχιάς. Το ένα μονοπάτι κατέληγε σ' ένα μικρό υγίπεδο, όπου τ' ανεμοβρόχια είχαν εξαφανίσει κάθε ίχνος εδάφους. Έμοιαζε σαν μαρμαρένιο αλώνι, μεγάλο δυο στάδια, η μύτη του κρεμόταν πάνω από τη θάλασσα, κάτω ο νους χανόταν σ' έναν απότομο κι επικίνδυνο γκρεμό. Ο βράχος, κομμένος λες απ' το μαχαίρι κάποιου θεού, βυθιζόταν στα νερά της Μεσογείου κι είχε τις ρίζες του βαθιά, κάτω από το βυθό της θάλασσας. Το μαχαίρι του ίδιου θεού θα έκομε φαίνεται και την κορφή, έφτιαζε εκείνο το υγίπεδο, την «Καυκάλα», όπως την ονόμαζαν οι λιγοστοί κάτοικοι της περιοχής. Στην ανατολική της άκρη, ένα λιθόχτιστο σπίτι, μισογκρεμισμένο, εγκαταλειμμένο, φθειρόταν χρόνο με το χρόνο από την αγριάδα των καιρών, πέρα από τον πολιτισμό και τα βλέμματα των ανθρώπων.

Τ' άλλο διχάλι κατηφόριζε, ξέφευγε από τη βραχώδη περιοχή και κατευθυνόταν στη μικρή κοιλάδα, μεταξύ των ξεραμένων, άχαρων λόφων ετούτης της γης. Η βλάστηση φτωχή, καχεκτική· έβλεπες παντού την αγωνία της ζωής να νικήσει το θάνατο. Καθώς προχωρούσες συναντούσες όμορφους, περιποιημένους αμπελώνες, μια πράσινη ανάσα, ελπίδα ζωής. Πιο πέρα, το τοπίο έπαιρνε άλλες διαστάσεις. Το μάτι χανόταν σε μια χρυσοπράσινη θάλασσα, το άρωμα των λεμονανθών τάραζε τα λογικά, έσμιγε με την αρμύρα της θάλασσας, με τις ευωδιές της γης.

Κρυμμένο μέσα σ' αυτή την παραμυθένια βλάστηση, ένα διώροφο σπίτι συμπλήρωνε την εικόνα μολογώντας την ανθρωπίνη παρουσία. Η κεραμιδένια κόκκινη στέγη του έδινε μια όμορφη αντίθεση στο πράσινο, έδενε με το γαλάζιο τ' ουρανού, ενώ οι άσπροι τοίχοι του ξεπρόβαλλαν ανάμεσα στην πλούσια φυλλωσιά. Εδώ κατοικούσε το ζεύγος Πατίκα με την εικοσιπεντάχρονη κωφάλαλη κόρη τους Μαρίνα.

Εκείνη την καλοκαιριάτικη μέρα η Μαρίνα σηκώθηκε απ' τα χαράματα. Φιλότιμη κι ευαίσθητη καθώς ήταν δεν μπορούσε να τεμπελιάζει τη στιγμή που οι γονείς της, προτού χαράξει ακόμη, βρίσκονταν στα περβόλια. Έθελε να προλάβει να δει το πρωινό, γιομάτο δροσοσταλίδες της νύχτας, σαν κρυστάλλινα δάκρυα στα πέταλα των ρόδων. Ν' αναπνεύσει τον υγρό αγέρα, το θυμάρι της νύχτας, το γιασεμί που σκαρφάλωνε στη βεράντα και ζετισίπωτα την κρυφοκοίταζε απ' το παράθυρο. Ήταν δική της πεδυμιά κι

όχι των γονιών της να σκωδεί με την πούλια. Γι' αυτούς η Μαρίνα ήταν ο κόσμος τους, το μυστήριο, το πάθος. Την αγαπούσαν μ' ένα αίσθημα αλλόκοτο, απεριόριστο, άπιαστο, λες κι ήταν μια εύδραυστη κι ακριβή πορσελάνινη κούκλα που 'χε υυχή. Αυτή δεχόταν κι αποζητούσε τις εκδηλώσεις της αγάπης τους, την ίδια στιγμή όμως πάσκιζε να την ανταποδώσει, ξαλαφρώνοντάς τους από τις πολλές και δύσκολες δουλειές τους.

Φόρεσε το άσπρο δαντελένιο φόρεμα, που τόνωνε το μελαχρινό μακρύ λαιμό της και που ερχόταν σε ωραία αντίθεση με τα μαύρα πλούσια μαλλιά της. Ήταν λεπτό, άνετο και δροσερό, κατάλληλο για την εποχή. Βιάστηκε να τελειώσει το πρόγευμά της, έκανε στα γρήγορα μερικές εργασίες, που δεν μπορούσαν να περιμένουν, κι ύστερα βγήκε. Ο ήλιος, άφαντος ακόμη, ρόδισε την ανατολή, φέγγισε την Καυκάλα μ' ένα αόρατο φως. Ανάπνευσε βαθιά τον πρωινό καθαρό αγέρα κι έκανε μια γρήγορη επιδεώρση του κήπου της.

«Οι τριανταφυλλίες δέλουν πότισμα», σκέφτηκε.

«Και κλάδεμα φυσικά. Αλλά κάποια άλλη φορά, όχι τώρα».

Έκοψε ένα κίτρινο γαρίφαλο, το κάρφωσε στα μαύρα πυκνά μαλλιά της. Άρσε στον πατέρα να τη βλέπει με το κίτρινο γαρίφαλο κι έτσι φρόντιζε να μην του χαλάει χατίρι. Εκεί, τη βρήκε το λυκόσκυλο που άρχισε να χοροπηδά απ' τη χαρά του, να γαβγίζει επίμονα και δυνατά, τόσο που σου έσπαζε τα τύμπανα. Αν έχεις βέβαια. Γιατί η ίδια δεν μπορούσε ν' ακούσει. Μπορούσε μόνο να βλέπει και να

φαντάζεται. Χάιδεψε το σκύλο κι αυτός ζάπλωσε ευτυχισμένος ανάσκελα με τα τέσσερα πόδια στον ουρανό. Τον χάιδεψε στην κοιλιά κι αυτός γουργούρισε όλο ευχαρίστηση.

«Έλα, έλα! Πάμε», του έγνεψε. Το ζώο κατάλαβε. Σηκώθηκε πρόθυμα κι έτρεξε παιχνιδιάρικα μέχρι το πηγάδι, ύστερα κοίταξε πίσω. Η κυρία του ήταν ακόμη στην αρχή του δρόμου, δεν ήταν τόσο γοργοπόδαρη όσο αυτός. Ύστερα από μερικές στιγμές σκυλίσιας σκέυης, επέστρεψε το ίδιο παιχνιδιάρικα και τη συναπάντησε με χαρούμενα γαβγίσματα, χοροπηδώντας γύρω της σαν να 'λεγε:

«Έλα λοιπόν Μαρινάκι, πας σαν χελώνα!»

Εκείνη κατάλαβε την ανυπομονησία του.

«Τρέξε Κέρβερε, τρέξε», είπε με τη σκέυη της και του 'ριξε ένα κομμάτι ξύλο, μια μικρή ρίζα από κάποιο ξεριζωμένο δέντρο, που ο πατέρας της, αφού το κομμάτιασε, έκανε ένα μικρό βουναλάκι στην άκρη του μονοπατιού για να το μεταφέρει αργότερα, μόλις ευκαιρούσε.

Ο Αλέξης Πατίκας τους είδε από μακριά. Κατέβηκε από το τρακτέρ, σκούπισε το μέτωπο με την ανάποδη της παλάμης του, έβαλε αντήλιο τη χερούκλα του. Ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας, μυώδης, γεμάτος δύναμη και υγεία. Ήταν όμως λιγομίλητος, τα λόγια του τα 'βγαζες με το τσιγκέλι. Μόνο με τη Μαρίνα «συνομιλούσε» κάπως περισσότερο. Όσοι τον γνώριζαν έλεγαν πως η καρδιά του ήταν μεγάλη, πως η ψυχή του έσταζε μέλι.

«Από τέτοιους ανθρώπους, όμως», συνέχιζαν, «πρέπει να

προσέχεις! Ο θυμός τους σπάει σίδερα».

Έριξε μια ματιά στο οργωμένο χωράφι, υπολόγισε με το νου του τη δουλειά που του απόμεινε, κι ύστερα με την απλότητα του δίκαιου ανθρώπου, αφέντη και δούλου συνάμα, χωρίς κανένα σεβντά να του σκιάζει το μέτωπο, κίνησε προς το μονοπάτι για να τη συναντήσει. Την περίμενε εκεί μ' ένα χαμόγελο λατρείας, σαν πατέρας και σαν αγαπητικός. Εκείνη έτρεξε, ρίχτηκε στην αγκαλιά του.

- Μη, δα λερωθείς, της είπε γελώντας καλόκαρδα.

Διάβασε τα χείλη του κι έκανε μια χαριτωμένη κίνηση με το κεφάλι της:

«Όχι, όχι!»

Την απώδησε αλαφρά κι επιδεώρησε το άσπρο της φόρεμα.

- Να, βλέπεις; Σε λέρωσα.

«Δεν πειράζει! Είναι απ' τον ιδρώτα σου», έγνεψε η Μαρίνα.

Απομακρύνθηκε λίγο από κοντά του και πήρε μια στάση, έτσι όπως ποζάρουν οι σταρ στα καλλιστεία. Έφτιαξε στο μεταξύ τα μαλλιά της δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση στο γαρίφαλο.

Ο Αλέξης Πατίκας έκανε πως την εξέταζε μ' αυστηρό ύφος. Της ζήτησε να στριφογυρίσει, κι αυτή χόρευε σαν μπαλαρίνα. Το φουστάνι της σηκώθηκε, φάνηκε το πόδι της ίσιο και καλλίγραμμο. Έμεινε ύστερα ακίνητη να τον κοιτάζει περιμένοντας την κρίση του. Τον είδε να ζαρώνει το

μέτωπο, να γίνεται σκυθρωπός, να σιωπά.

«Τι; Τι;» έκανε με τα μάτια της όλο αγωνία.

Άφησε την πόζα που κρατούσε και τον άρπαξε απ' τους ώμους. Τον τράνταξε! Αν μπορούσε βέβαια ένα αδύναμο και λεπτό κορίτσι, όπως αυτή, να τραντάξει ένα γίγαντα.

Την κοίταξε στα μάτια, ούτε που τάραξε το φρύδι του, και της είπε σοβαρά:

- Είσαι Βασίλισσα!

«Εγώ; Βασίλισσα;»

- Η πιο όμορφη, η πιο γλυκιά, η δικιά μου βασίλισσα, της απάντησε με την ίδια σοβαρότητα.

Ένας δόρυβος τράβηξε την προσοχή τους· ο Κέρβερους αγκομαχώντας, γρυλίζοντας από χαρά όρμησε σαν σίφουνας ανάμεσά τους, κάνοντας σαματά όπως χίλιοι διάβολοι μαζί.

- Κάνετε σαν μικρά παιδιά, είπε η Κλειώ Πατίκα, που τους παρακολουδούσε από μακριά, καθώς πλησίαζε.

Η Μαρίνα έτρεξε κοντά της και της έδωσε ένα πεταχτό φιλί.

«Ο πατέρας λέει ότι είμαι βασίλισσα», ξήγησε με δέρμη και τα μάτια της έβγαζαν σπίδες χαράς.

- Ο πατέρας σου ονειρεύεται, πρόσθεσε η μητέρα της με προσποιημένο θυμό κι έκανε πως δεν είδε τον άντρα της, που έκλεισε με σημασία το μάτι στην κόρη της.

Η Κλειώ ήταν πρακτική γυναίκα και παρά τα σαράντα πέντε χρόνια της και τη σκληρή δουλειά, ήταν ακόμη